

skulle gælde i medfør af de internationalt privatretlige regler.

EØS omfatter Den Europæiske Unions medlemsstater samt Island, Norge og Liechtenstein.

Der er ikke tale om en egentlig lovvalgsregel, idet bestemmelsen bygger på princippet om frit lovvalg. Den foreslåede bestemmelse tilsigter alene at afbøde visse uheldige virkninger af det frie lovvalg. Den beskyttelse, bestemmelse giver forbrugerne, er alene en beskyttelse mod lovvalgsklausuler.

Bestemmelsen ændrer ikke ved de almindelige internationalt privatretlige regler, som afgør, hvilket lands lovgivning der skal finde anvendelse på en aftale, jf. herved navnlig reglerne i den såkaldte Romkonvention, der er gennemført her i landet ved lov om gennemførelse af konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser m.v. Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.5.

Bestemmelsen finder anvendelse i forhold til alle forbruger aftaler om fjernsalg.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.7.

Til nr. 7

Der foreslås en ny generel bestemmelse om bortfald af kreditaftaler i tilfælde, hvor en forbruger træder tilbage fra en aftale i medfør af en af forbruger aftalelovens bestemmelser om fortrydelsesret, eller hvor forbruger en i medfør af forbruger aftaleloven påberåber sig, at en aftale er ugyldig. Bestemmelsen supplerer kreditaftalelovens § 33, der navnlig fastsætter, at forbruger en over for en ny kreditor bevarer de indsigelser, han havde over for sin medkontrahent (kreditgiveren).

Det foreslås i *stk. 1*, at kreditaftaler, som indgås af forbruger en med den erhvervsdrivende eller med en tredjemand på grundlag af en aftale mellem tredjemand og den erhvervsdrivende, bortfalder, hvis forbruger en benytter sin fortrydelsesret eller påberåber sig ugyldighed efter loven.

Vurderingen af, om en kreditaftale med en tredjemand er indgået »på grundlag af en aftale mellem tredjemand og sælger«, drejer sig om, hvorvidt der foreligger et såkaldt oprindeligt trepartsforhold, jf. den tilsvarende bestemmelse i kreditaftalelovens § 5, nr. 2.

Bestemmelsen finder kun anvendelse på kreditaftaler, som er »knyttet til« den aftale, der er ugyldig, eller som forbruger en træder tilbage fra. Er en kontoaftale efter oprettelsen benyttet til finansiering af f.eks. en fjernsalgsaftale, som forbruger en derefter fortryder,

medfører dette således ikke, at hele kontoaftalen bortfalder.

Kreditaftalen bortfalder i de tilfælde, hvor bestemmelsen finder anvendelse, uden at forbruger en behøver at give kreditgiveren underretning herom.

I *stk. 2* foreslås det, at forbruger en ikke skal betale gebyr eller erstatning til kreditgiveren i anledning af, at kreditaftalen bortfalder i medfør af *stk. 1*. Bestemmelsen omfatter ikke beløb, som forbruger en har modtaget som lån i henhold til kreditaftalen. Disse beløb skal tilbagebetales til kreditgiveren. Forbruger en kan heller ikke få tilbagebetalt et eventuelt vederlag for bevilling af kreditaftalen eller andre stiftelsesomkostninger.

Bestemmelsen tilsigter at gennemføre direktivets artikel 6, *stk. 4*, men er udformet som en generel bestemmelse, der ikke blot gælder ved fjernsalg, men også ved tilbagebetaling i medfør af lovens regler om aftaler indgået uden for fast forretningssted og om forsikringsaftaler, og som også gælder i tilfælde, hvor en aftale i medfør af lovens regler ikke er bindende for forbruger en.

Til nr. 8

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til § 2

Der foreslås en ny bestemmelse i markedsføringsloven om uanmodet direkte markedsføring ved brug af fjernkommunikation.

Efter *stk. 1* må elektronisk post, automatiserede opkaldsanordninger og telefax ikke anvendes til markedsføring over for nogen, medmindre modtageren forudgående har anmodet herom (»opt in-model«).

Uanmodet henvendelse må efter bestemmelsen ikke ske med henblik på afsætning af varer, fast ejendom, tjenesteydelser m.v., jf. herved de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.

Ved automatisk opkaldssystem forstås automatisk opringning til telefonabonnerter. Ved opringningen meddeles der automatisk et indtalt reklamebudskab.

Kravet om, at modtageren forudgående skal have anmodet om markedsføringen, skal forstås på samme måde som det tilsvarende begreb i § 2, *stk. 1*, i forbruger aftaleloven. Der vil ikke kun være tale om »forudgående anmodning« i tilfælde, hvor modtageren på eget initiativ anmoder om markedsføringen, men også i tilfælde, hvor den erhvervsdrivende har indhentet modtagerens samtykke hertil.

Det forudsættes, at et forudgående samtykke til direkte markedsføring ved brug af fjernkommunikation - med undtagelse af samtykke til telefonsalg, hvor der